

ude paa Landet, at de blive forurettede ved denne Skattereform, og Bevægelsen i denne Retning vil rejse sig og blive stærkere og stærkere trods den ærede Ordførers alt andet end gode Vittigheder — ja, selv om de havde været gode, vilde de ikke hjælpe. Den ærede Ordfører sagde, at efter vor Mening maatte man ikke gøre noget for Hartkornsbesidderne, og han sagde endvidere, at den Paastand af mig, at Hartkornsskatterne var der ikke noget at sige til, var gal. Den ærede Ordfører citerer os ikke rigtig. Jeg og mit Parti have aldrig sagt, at der ikke maa gøres noget for Hartkornsbesidderne, og jeg og mit Parti have aldrig sagt, at Hartkornsskatterne var der ikke noget at sige til. Hyad vi have sagt er, at Hartkornsskatterne ikke ere de uretfærdigste Skatter, vi have. Noget lignende blev sagt forleden Dag af den ærede Ordførers Partifælle, det ærede Medlem for Slagelse (Køedt). Det er blevet sagt gentagne Gange atter og atter fra Venstres Side, at de indirekte Skatter ere de uretfærdigste. Ved Finanslovens 1ste Behandling rejste den ærede Ordførers Partifælle, det ærede Medlem for Frederiksværk (Doose), sig og holdt et lille Foredrag, hvori han stærkt pointerede, at de indirekte Skatter, Toldskatterne, ere de mest uretfærdige, og dette troede jeg ogsaa var Demokratiets gamle Standpunkt. Altsaa en Mængde Meningsfæller af den ærede Ordfører have sagt, at Hartkornsskatterne ere ikke de uretfærdigste, men at vi have andre Skatter, der ere mere uretfærdige, og det kunde derfor være rigtigt, at man begyndte med at reformere disse i Stedet for at begynde med de forholdsvis mindre uretfærdige.

Den ærede Ordfører har, som sagt, ikke været i Stand til at modbevise mine Tal. Han var begyndt med den Paastand, at Hartkornsskatterne, ikke til Staten, men til Kommunerne stadig steg. Jeg viste, at de efter „Statistisk Aarbog“ tværtimod i de sidste Aar ere gaaede tilbage. Den ærede Ordfører kunde intet fremføre derimod, han kunde kun sige dette: Ja, men naar Hartkornsskatterne ere gaaede tilbage, og Skatten paa Formue og Lejlighed er stegen, have ogsaa Hartkornsbesidderne maattet bære denne stigende Formue- og Lejlighedsskat. Men det er en ganske løs og uvederhæftig Paastand af den ærede Ordfører. Man kan sige, at de have været med til at bære denne Stigning til en vis Grad, skønt dette ikke en Gang er sikkert; men den ærede Ordfører maa i alt Fald erkende, at naar han begyndte med at

sige, at Hartkornsskatten til Sognene stadig steg, har jeg slaaet fast, at den ikke er stegen i de senere Aar; dertil har han intet kunnet sige. Det er ogsaa godtgjort af et Folketingsudvalg; at f. Eks. Alderdomsunderstøttelsesloven, med Hensyn til hvilken der fra agrarisk Side klages over, at den hører til disse ny Love, der lægge Byrder paa Hartkornet, ikke har forøget Landkommunernes Udgifter med en eneste Øre, medens den har forøget Byernes Udgifter ikke saa lidt. Disse falske Agraripaastande trænge virkelig til en Gang at tages op til Eftersyn, thi det er overordentlig skadelig, hvis de faa Lov til at brede sig. Dermed har jeg ikke sagt, at jeg holder paa de sognekommunale Skatter, saaledes som de ere, men jeg har sagt, at man skal ikke overdrive deres Uretfærdighed eller komme med falske Paastande, der stille dem i et urigtigt Lys.

Da den ærede Ordfører var slaaet paa dette Punkt, søgte han en anden Skanse, som Englænderne og Boerne gøre det i deres Kampe, idet han sagde: Ja, men de amtskommunale Skatter stige dog stadig. Dette er den ærede Ordførers Spionkop, thi i det Øjeblik der udsendes Efterretning om, at nu har han sat sig fast der, maa jeg jage ham væk fra denne Skanse. Vel viser det sig, hvis man ser efter i „Statistisk Aarbog“, at de amtskommunale Skatter ere stegne i de sidste Aar, men der er ikke nogen stadig stærk Stigning. Den ærede Ordfører vil i „Statistisk Aarbog“ finde, at Hartkornsskatterne til samtlige Amter her i Landet i 1895—96 udgjorde 5,063,520 Kr., men i 1896—97 kun 5,039,317 Kr. Der er altsaa fra 1895—96 til 1896—97 en Nedgang i de amtskommunale Hartkornsskatter af 24,000 Kr., og der er saaledes slet ikke den stadige og stærke Stigning, som man fra agrarisk Side altid ynder at fremholde. — Den ærede Ordfører sagde, at jeg havde ingen Ret til at tale paa Bondestandens Vegne. Det er ganske rigtigt, det har jeg ikke, jeg repræsenterer ingen Bønder. Den ærede Ordfører sagde dernæst: Naar Bønderne i dette Ting Gang paa Gang have rejst sig og stemt for disse Love, saa er det et Bevis for, at disse Love ere i Bondestandens og ikke særlig i Godsejernes Interesse. Deri har den ærede Ordfører ikke Ret. Det er allerede af den ærede Taler, som nu satte sig, blevet fremhævet, at den ærede Ordfører og hans Bønder have rejst sig og stemt for det oprindelige Skattelovforslag, og derved have udsat sig for den store Fare, at der kunde